

8 april - De agressieve Gezond & Welverkoopster

Ik neem me voor espressobonen te kopen bij Simon Lévelt en ineens bevind ik mij in de Gezond & Welwinkel ernaast. Voordat ik er erg in heb hoor ik mezelf de vraag stellen welke werkzame stoffen er in *Cat's Claw* zitten. Even voor de leken onder ons, dit middel helpt zo'n beetje tegen alles: grijze haren, herpes, luchtwegallergieën, de ziekte van Pfeiffer. Je bent dus eigenlijk gek als je het niet slikt. Dat in een notendop. Ik slik het op advies van de mesoloog.

Het meisje in de winkel stoot een wat oudere dame aan die, na wat langer praten, een hormoonstudie blijkt te hebben gevolgd en therapeut is. Ze is overdadig enthousiast met mij als gewillig en enigszins weerloos slachtoffer.

'Je ziet er heel moe uit,' zegt ze, met de klemtoon op heel.

Mijn assertiviteit ligt sinds de burn-out op straat. Na deze eerste klap zet ze haar meest empathische en meelijwekkende gezicht op. Het agressieve soort therapeut. Ze lijken heel erg begaan maar onderhuids voel je de agressie. Tussen neus en lippen door vertelt ze nog even dat ze heus geen reclame hoeft te maken voor haar praktijk. Het gaat allemaal van mond tot mond.

Het laatst verzamelde stukje daadkracht voor die dag verdwijnt onmiddellijk. Terwijl ik best blij was dat ik naar de markt was gegaan. Ik had zelfs nog een kop koffie gedronken bij Bagels & Beans.

'Je bent helemaal op!'

Shit, zie ik er echt zo beroerd uit? Ik voel me nog slechter.

Voordat ik de winkel uit kan vluchten begint ze een minicollege over hormonen en vraagt ze naar welke mesoloog ik ben geweest. Ondertussen herinner ik me dat ik maanden geleden de moeder van een kind op school hier tussen de vitaminepreparaten naar het verlossende middel zag zoeken. Ze had ook een burn-out. De verkoopster zweerde bij vitamine B. We hopen denk ik allemaal dat iets uitkomst biedt. De

vrouw van de hormoonstudie begint, natuurlijk, ook over vitamine B en progesteron- en adrenaline-remmers en wat nog meer. Mijn hoofd registreert dit nauwelijks maar ze blijft maar doorpraten. Waar is die stopknop? Waar kwam ik eigenlijk ook alweer voor? Mijn hersenen zijn uitgelogd.

Ik vertel haar, dat ik aan de oxazepam zit en dat het dan niet handig is met adrenalineremmers te beginnen, schat ik zo in.

‘Dat vind ik heel jammer,’ zegt ze, ‘dat je aan de oxazepam zit.’

‘Nou zeg ik, soms is dat hard nodig als je last hebt van angsten.’

‘Wist je dat het verslavend is?’

Echt waar? Is het verslavend?

Normaal gesproken zou ik hier wel een weerwoord op hebben maar nu sta ik met mijn mond vol tanden. Mensen hebben soms zo hun mening klaar, zonder enig besef in wat voor lijden je zit. En dat medicatie soms het laatste redmiddel is na heel wat omwegen. Dan begint ze over vrouwenmantelthee. Thee? Hoor ik dat nou goed? Of beginnen mijn hersenen nu echt op hol te slaan? Tja dames die in een burn-out zitten. Vrouwenmantelthee is het verlossende antwoord, dit stabiliseert je oestrogeen. Een kopje per dag, luidt het advies. Drink dit en al je zorgen zullen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Voor de mannen die in een burn-out zitten is er geen stabiliserende theesoort. Helaas. Dan legt ze nog even uit wat herderstasjesthee allemaal doet. Ik moet nog afrekenen en zoek tussen alle pasjes de juiste betaalpas. Ondertussen repeteer ik mijn pincode, want die vergeet ik soms als ik te moe ben.

Bij de kassa maakt de verkoopster nog even ijverig een samenvattende tekening van wat ze allemaal heeft verteld. Kan ik het thuis nalezen. En zo loop ik dus met vrouwenmantelthee, herderstasjesthee en de jip-en-janneketekening de deur uit. Ze propt ook het visitekaartje van haar praktijk erbij. O ja en de adrenalineremmers hebben ze niet op voorraad, maar die zal ze wel even bestellen voor me. Eenmaal thuis bedenk ik dat ik toch espressobonen wilde kopen?